

KAPITOLA ČTVRTÁ

RHEN

Na procházce jsou nám strážce neustále v patách. Harpeřina ruka spočívá na mojí jen lehce, jako by se chtěla v příští chvíli zase odtáhnout. Grey kdysi říkal, že jsem vždycky o dvacet kroků napřed, a měl pravdu – teď ale svoje kroky neřídím já. Jak mám plánovat předem, když můj směr může kdykoli změnit zlá čarodějnice?

Tak moc bych o Lilith chtěl Harper říct, ale to by se mohlo ošklivě zvrtnout.

Držel jsem v sobě to tajemství přes tři sta podzimů. Jistě ho udržím i dál.

„Ty se na mě pořád zlobíš,“ vydechnu tiše.

Harper neodpovídá, ale já jsem se taky neptal. Hněvá se už celé týdny. Celé měsíce.

Dlážděná cesta se směrem k lesu zužuje, až přejde v pouhou stezku. Čekám, že se u stromů Harper otočí a zamíří do hradu, ale kupodivu to neudělá. Vejdeme do ranního příšeří lesa a zahalíme se do ticha jako do pláště. Listí stromů se ještě všechno nevybarvilo, přesto

už lesem prosvítá dost a dost červených a zlatých lístků, které nám padají k nohám.

„Když jsem tu byla první noc,“ řekne Harper, „a řítla se lesem na koni, potila jsem se chvilku vedrem a chvilku zase chvěla ve vánici... Tehdy jsem si začala uvědomovat, že mi možná o svém prokletí nelžeš.“

Podívám se na ni. „A to tě nepřesvědčila ani ta hudba, co úplně sama hrála?“

„No, to bylo taky... něco. Ale přejet takhle z časného podzimu do zimy, to bylo jako dostat facku.“ Odmlčí se. „A když jsem pak našla Freyu a ty děti...“ zavrtěla hlavou.

„Aha. Tehdy jsi viděla, jak hluboko moje království kleslo, a poznala skutečný rozsah toho zlého kouzla.“

„Ne, to ne. Tak jsem to nemyslela.“

„Já vím, ale pořád je to pravda.“ Taky si dobře pamatuju, jak jsem s Greyem vyrazil za Harper, která se snažila uprchnout přes les, a jak jsem se bál, co tam asi všechno najde. Tolik let jsem se schovával na Železné růži, že jsem vůbec netušil, jak těžký život měli moji poddaní. Věděl jsem, že jsou chudí a hladoví, jen mi nedošlo, jak moc. A myslel jsem si, že dokud nezlomím kletbu, nebudu pro ně moct nic udělat.

Harper mi ukázala, že se pletu a že ani kletba mi nemusí nutně bránit se o svůj lid postarat. A pak stejně sama kletbu zrušila.

Jenže Lilith je tu pořád. Pořád mi dělá ze života peklo, jen jinak.

Položím Harper dlaň na hřbet ruky spočívající na mé paži a ona překvapeně zvedne oči. Na chvilku čekám, že ucukne, ale neudělá to. Je to jen malilinký ústupek, přesto tolik znamená.

To proto nade mnou má Lilith takovou moc. V srdci se mi zmítá tolik emocí. Musím se zhluboka nadechnout.

„Co se děje?“ zeptá se Harper.